

venal er waren die fijne huiveringen van rijkdom, die zachte streelingen van delicatessen, die als aromen door het vertrek slieden.

Pieternele sprak er stiller, lachte er fijner, niet zoo baldadig als zijn gewoonte was.

Hier plachte hij dan tweemaal in de week te komen en er Lisy op een fleschke 'Grave' te trakteren. Samen dronken zij het zeer genietend uit. Maar wat bovenal de bekoorlijkheid gaf aan zulke bezoeken: het was de pikante aanwezigheid van Lisy, haar pittige dialoog, haar fluweelen oogenspel. Het was het zweven op den rand, het was de voortdurende aanwezigheid van het... gevaar.

Ja, - hij had een brave, kruisbrave vrouw. Nooit had hij ze ook maar in het minst te kort gedaan. Maar... zoo zeurig, zoo onverschillig als ze den laatsten tijd geworden was. Enne... zijn hart was nog jong! Zoo jong als van wie ook. Als hij dacht aan Schiettekatte, Dobbelaere, aan die en die van de collega's... doorbrave huisvaders allemaal, maar al zoo veel ouder dan hun jaren, zooveel ouder dan hij... Hij hoorde niet tot hun soort. Welnee. Hij was niet deftig, geen 'bourgeois'. Had hij niet wat de menschen smalend noemden: 'n verhouding? Een vriendschappelijke verhouding evenwel, want Lisy - God, zijn minnares was ze nooit geweest. Maar dan toch: hij wist zich met een zekere sfeer omhangen, een sfeer van vrouwenkenner en vrouwenvriend, een sfeer van 'homme du monde' - dát wat de andere officieren niet hadden, niet hebben konden - en wat zij hem, onder hun misprijzen door, fel benijden.

Hij wist nochtans: zijn carrière zou hij door deze bezoeken niet tot afsluiten brengen. Commissaris van Politie zou hij niet meer worden. Hoefde trouwens ook niet. Was wel tevreden met wat hij had: officier van éérste klas en dienstoverste. De practische wijkcommissaris dus. De andere, de echte teekende de stukken maar. Hij voerde uit. Natuurlijk was de andere beter gesalarieerd. Stond echter al met een voet in het graf. Want commissaris zijn is de laatste étape voor de dood komt... .

Hij was zeer tevreden zoo. Zijn vriendin, Lisy, wou hij nog voor geen honderd kommissariaten ruilen. Juist omdat zij daarboven, de burgemeester en de hoofdkommissaris, hem deze bezoeken zoo kwalijk namen, daar iets ergs in vermoedden - mijn God! dat anderen er zoo over dachten was juist het prettige, het streelende ervan.

Och, die Lisy. Aller-charmantst was ze toch. Had ze hem vanochtend al niet bedacht door hem roode en witte anjelieren 'naamloos' te zenden? Die schat toch. Het heerlijkste ging nu komen. Lisy kreeg van de patronne om de veertien dagen een Vrijdag vrij. En Pieternele had haar weten te overhalen om dezen Vrijdag samen door te brengen. Hij had haar een uitstapje voorgesteld: Sinte Mariaburg, Schooten, Cappellen Brasschaet. Het weer was nu zacht en heerlijk. In een open rijtuig zou het delicioes